

یک تذکر :

من ، در گذشته ها - به تکرار - گفته بودم و اکنون هم بی هیچ حجب و حیا می گویم که نه شاعرم و نه سرورده هایم را شعر نامیده ام . زمانی که کلمه " سروده " را به کار می برم به بار شعری آن - که تداعی کننده شعر به مفهوم علمی آن است - ابداً نمی اندیشم ؛ زیرا که به درستی آگاهم که نه از شعر نو و نه از شعر کلاسیک چیز زیادی نمی دانم. این واقعیتی است که به آن معترفم .

واژه هائی که به بند بند سروده هایم جانبخشیده ، بازتاب واقعیت ها و حقایق برخاسته از آن - در جامعه طبقاتی و زیر سیطره ارتجاع ، استثمار سوسیال امپریالیزم و امپریالیزم - بوده است که وجدان حساس و بیدارم را به واکنش وامیدارد.

فردی را که در سروده « بر کتیبه ای سپر » مخاطب قرار داده ام، در واقع امر از توانمندی در خور ستایش درسروندن شعر و فهم رسا و علمی (شناخت منطقی) از بخش بخش پیکره هائی که در ساختمان شعر دخیل است ؛ برخوردار می باشد .

همتای مخاطبم [در سروده « بر کتیبه ای سپر » که در پارچه ای از اشعار نقد گونه اش خود را " بیابانگرد" لقب داده] در ایران ، تنها (رضا براهنی) است . اتفاقاً هر دو شخصیت در حوزه ادبیات ، هکذا ادبیات از لحاظ تاریخی از زمره با فهم ترین ها اند ؛ مگر از منظر سیاسی ؛ یعنی خدمت به توده های مظلوم کشور هایشان (افغانستان و ایران) و ایستادگی در برابر طبقات حاکمه ، ارتجاع و امپریالیزم وزن و جاذبه هر دو ، به وزن پرکاه است . تو گویی هر دو باهم برادران تنی اند !

این نخستین باری است که سروده «بر کتیبه ای سپر» را که سال ها پیش به جواب نقد نهفته در متن اشعار "بیابانگرد" شکل گرفته بود ؛ هم اکنون برای اولین بار به دست نشر می سپارم .

مردی ز باد حادثه بنشست
 مردی چو برق حادثه برخاست
 آن ، ننگ را گزید و سپر ساخت
 وین ، نام را ، بدون سپر خواست
 احمد شاملو

بر کتیبه ای سپر [۱۲]

ای لهیده در زیر تگرگ طعن
 که با رشمه ای ریشخند
 بر دار یاد واره فصل سپاس و التماس از دشمن، آونگی
 ببین که،
 در لشاب سرد و نامواج مصراع هایت
 چه آهنگ های مجوف و منقوش
 بسان ارتسام،
 در جدول جادوگران شهر "حله" (۱) نقش بسته
 وتو، بیهوده در فراخنای کذب
 واژگان لیوه ات را
 بر صحایف " موجودات سیال " و دوره گرد
 _ چون نشست کودکان مهجور دهات حقارت
 برگردونه ای " اسپکان چوبین " _
 بر مدار آوازه کشیده ای.

**

همگان دانند که تو
 از ترس آن "هول انگیز"
 دیو ننگ که خفته در نامت
 از انکسار و نفرت و خشم
 در عمق لاوک حس فطری خویش،
 آماس کرده ای .
 شرنگ هبوط در برهوت
 و انحطاط مفتضح ، در ته
 باد ، تا رستخیز در کامت.

***

شاعر پیاله به دست میکده های ویران!
 که از پشتواره یاد های زخمی ات
 (که یکتا عطف متعالی بود
 بر دو کتف صلیب هویت مردمی ات)
 در رنجی،
 چرا در سلولستان سنگی
 که مهاجمان موطلا، گشودندش در
 کشیدی قامت بلند نیزه را
 به لام تعظیم
 و نبشتی بر کتیبه سپر
 صد مصراع تسلیم
 از برای رهائی ات از آن دخمه ... !

***

به یاد آر!
 به یاد آر، آن عبور تند لحظه های نبرد را
 که آهنین بال های مرگبار دشمن
 مشبک می نمودند _ حتی _
 تصویر طفلان را
 در قاب پنجره ها

با چنگال و منقار آتشبارشان
 و تو، که رهیدی از دخمه‌شان
 چه بی تفاوت،
 چه بی محابا،
 در تکاپوی رهی بودی بسوی تنگبار مهاجم
 که رسیدی؛ اما به رسوائی!
 و اکنون
 چون سایه‌های مرموز
 ره می‌پویی
 بسمت "کوچه‌های باور مردم" (۲)
 هان!
 نه راه ست، نه روزن
 اگرسست، پاسبانانش، "شعله" افروزانند

**

سرسام "بیابانگرد"
 برگرد به بیابان .
 عقرب زرد عقده چرکین
 بیرون کن از استوانه آستین
 بنه به فلاخن تسکین ؛
 مگر ، بر اوجها باز نخواهی گشت
 ای فرود آمده بر عفن دشت
 ننگت باد!

* * *

-
- [۱۲]-: " بر کتیبه ای سپر " (در ماه حمل ۱۳۷۷-۱۳۷۸) سرود شد .
- ۱- " حله " ، « شهری بود در عراق میان کوفه و بغداد، در ساحل رود فرات » (فرهنگ محمد معین)؛ « " حله " مانند " کوفه " در ناحیه بابل موقعیت داشت سحر و جادو و جادوگری در هر دو شهرک رنگ و رونقی خاصی داشت . » (فرهنگ دهخدا).
- ۲- شعر " پیشواز " از م. آزر م .
-